

Vsak po svoje.

Spisal *Silvester K.*

ekoč se srečata koza in ošel. Osel postoji, si ogledava kozo in reče porogljivo:

„Kako si li upaš hoditi okrog? Ali te ni sram, da kažeš svojo preperelo in koščeno postavo vsemu svetu? Oh, kaka si! Dlaka visi od tebe kakor od razcapanega kožuha, dolga brada ti nikakor ne sodi h koničastemu gobcu, repec imaš kratek, kakor bi ti ga bile miši odglo-

dale, in če slišim tvoj meketajoč glas, se ne morem vzdržati smeha. Tudi tvoje oči so mi čez mero zoprne in ne dobiš na svetu svojim enakih.“

„Ne misli si, da bi ti ugovarjala,“ odgovori koza mirno, „zakaj prav malo mi je mar, kako me ti ocenjuješ. Tolaži me zavest, da bi me ljudje — posebno siromaki — ne redili, ako bi poleg svoje zoprne zunanosti ne imela še tudi dobrih lastnosti. Sicer pa ti tudi nisi brez vse graje. Ne zameri, ako tudi jaz tebi kaj malega očitam. Glej — če že hočeš biti podoben konju, čemu paносиš kravji rep? Če hočeš biti lep, čemu pa se ogrinjaš v sivo, beraški suknji podobno obleko? In ali ti tvoja velika ušesa niso preveč napoti? In pa — oprosti — ni li tvoja velika neumnost vzrok, da si tako slaboznan po svetu in je tvoj obraz vse drugo kakor duhovit? Kar se pa tiče tvojega strahovitega, mozeg pretresujočega glasu, moram reči —“

Koza umolkne, ker ji je osel pokazal hrbet in se odstranil naglih korakov.

Vrabca.

Spisal *Borisov.*

rijetno življenje sta imela stari in mladi vrabec v bližini njive, ki so na nji poželi žito. Stanovala sta v podstrešju starega skednja, kjer sta imela vsak svoje skrivališče — luknjo, ki ju je branila pred sovražniki in slabim vremenom. Kadar sta bila lačna — frrr — in že sta bila na njivi. Mladi vrabec je vselej tako obložil svoj želodček, da je komaj priletel spet nazaj v gnezdo, kjer je zopet

toliko časa lenaril, da je bil lačen. Stari pa ne tako. Najedel se je zmerno, potem pa je nanašal v gnezdece majhno zrnato klasje toliko časa, da je luknjo s klasjem skoro popolnoma zadelal.

Padel je prvi sneg. Ptičice so tarnale in iskale hrane, ki je je bilo že težko dobiti. Mnogo jih je poginilo mraza, še več pa lakote. Tudi brezskrbnemu vrabčku je pela trda. Prišel je pred luknjo svojega starejšega znanca in milo prosil, naj se ga usmili. Ta mu je res dajal po toliko svoje hrane, da siromaček ni poginil.

Toda spomladi ga je spodil iz svojega skrivališča, rekoč: „Sedaj je ugoden čas, da si kaj pridobiš; izkušnjo imaš in moč tudi! Če hočeš sebi dobro — potrudi se!“

Deček in kavka.

Spisal Sorin.

zmaknil je deček nekje pozlačeno iglo. Spravil jo je v skrit predalček in jo hodil večkrat gledat.

Nekega dne pozabi iglo na mizi v vrtni lopi.

Pri sosedu so imeli privajeno kavko, ki je vse iztaknila. Priletela je tudi v lopo in zagledala na mizi lepo, bleščečo se iglo. Vzela jo je in zletela z njo na streho.

Deček-tatiček je s strahom to opazil in ugibal, kako bi dobil iglo nazaj. Brzo gre iskat košček kruha in začne klicati kavko, ki je takoj priletela k njemu — toda brez igle. Pustila jo je na strehi.

Dečka to razjezi in hoče kavko udariti s palico. Oče, ki se je v tem hipu prikazal na vratih, vpraša dečka, kaj mu je živalca naredila. Deček pove, da mu je vzela pozlačeno iglo.

„Kje si pa dobil ti iglo?“ vpraša oče.

Tatiček je zardel in molčal. Oče pa je precej uganil, kaj je vzrok zadregi.

„Tako!“ reče oče, „kaznovati hočeš neumno žival, ki ne ve, kaj je tatvina? Kakšno kazen zaslužiš šele ti!“ — Oče je poklical dečka v sobo, kjer je tatič prejel zaslužen plačilo.

